

Osud.

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě ¹⁾.

To všechno jsou jen částečná označení zákona spočívajícího ve stvoření: **Zákona vzájemného působení!**

Zákona, jenž spočívá v celém stvoření od prvopočátku a který je do velikého, nikdy nekončícího bytí neodlučitelně vetkán jako nutná část samotného vzniku a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových vláken udržuje a oživuje veškerenstvo a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a braní!

Prostě a jednoduše, a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „**Co člověk zasévá, to také sklídí!**“

Těch několik slov podává tak skvěle obraz působení a života v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Nesmazatelně vetkán je smysl těchto slov do veškerého bytí. Neposunutelný, nedotknutelný a nepodplatitelný v ustavičném účinku.

Můžete to vidět, jestliže vidět **chcete!** Začněte pozorováním okolí vám teď viditelného. Co jmenujete přírodními zákony, jsou zákony Boží, je to vůle Stvořitelova. Brzy budete moci poznat, jak jsou neochvějné ve své neustálé činnosti, neboť zaséváte-li pšenici, nebudete sklízet žito, a rozséváte-li žito, nemůže vám vzejít rýže! To je každému člověku natolik samozřejmé, že nad

samotnou událostí při tom nepřemýšlí. Není si proto ani vědom přísného a velikého zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, která mu nepotřebuje již být záhadou.

Stejný zákon, který můžete pozorovat zde, působí se stejnou jistotou a silou i v jemnějších věcech, které můžete rozeznávat jen zvětšovacími skly, a působí ještě dále i v mnohem větších, jemnohmotných částech celého stvoření. Nezměnitelně to spočívá v každé události, také v nejjemnějším růstu vaší myšlenky, která přece má určitou hmotnost, jinak by nemohla vyvolat žádný účinek.

Jak jste se mohli domnívat, že tomu bude jinak právě tam, kde vy byste si to přáli mít jinak? Vaše pochybnost ve skutečnosti není nic jiného než vyslovené vnitřní přání!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh přináší stejný druh, ať už je z jakékoliv látky. Právě tak stálý je růst a vývoj, přinášení ovoce a plazení stejného druhu. Toto dění prostupuje **jednotně** vším, nedělá žádné rozdíly, nepřipouští žádnou mezeru, nezastavuje se před jinou částí stvoření, nýbrž přináší účinky, jakoby skrze neroztržitelná vlákna, bez přestání nebo přerušení. Jestliže se také největší část lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti oddělila od všehomíru, proto ji ještě Boží neboli přírodní zákon nepřestal považovat za jeho součást, a nezměněným způsobem, klidně a stejnoměrně pracuje dál.

A tak zákon vzájemného působení podmiňuje, že člověk všechno, co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k účinku nebo následku, také sklidit **musí!**

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí na začátku každého jednání v tom, že určuje, kam má být vedena vesmírná síla jím proudící a jakým směrem. Z toho vzniklé následky, které ve směru jeho chtění přivodila síla, **musí** potom nést. Přesto trvají mnozí na tvrzení, že člověk přece žádnou svobodnou vůli nemá, když je podroben osudu!

Tato zaslepenost má mít za účel jen sebeomámení či zlobné podrobení se něčemu nevyhnutelnému, reptavé odevzdání, ale především sebeomluvu, neboť každý účinek na něj dopadající má počátek a v **tomto počátku** leží příčina pro pozdější důsledek předcházejícího **svobodného rozhodnutí** člověka. Toto svobodné rozhodnutí předchází **každému** vzájemnému působení, a tedy každému osudu! S prvotním chtěním vytvoří člověk vždy něco, v čem pak, dříve nebo později, bude sám jednou žít. Kdy se to stane, je však velmi různé. Může se tak stát ve stejném pozemském bytí, ve kterém prvotní chtění vytvořilo k tomu počátek, rovněž se tak může stát po odložení hrubohmotného těla ve světě jemnohmotném anebo ještě později, opět v dalším pozemském bytí. Tyto změny nehrají při tom žádnou roli, ony člověka od toho neosvobozují. Neustále s sebou nese spojovací vlákna, než je od toho osvobozen, to jest „oproštěn“, konečným účinkem, provedeným zákonem vzájemného působení.

Původce je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím také obmyslel druhé!

Jestliže se tedy dnes člověk rozhodl učinit druhému něco zlého, buďto v myšlení, slovech nebo skutcích, tak tím něco „postavil do světa“, zcela bez ohledu na to, zda je to všeobecně viditelné či nikoliv, tudíž zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné, neboť to má v sobě sílu a tím i život, který se ve

chtěném směru dále vyvíjí a projevuje se.

Jak se tedy účinek projeví u toho, komu má platit, zcela záleží na duševním uzpůsobení dotyčného, a proto bude buď velký, nebo malý, možná také přeměněný, než jak ho původce chtěl, nebo také nemusí přinést žádnou škodu, neboť duševní stav dotyčného je pro to zcela rozhodující. Nikdo tedy není vydán těmto věcem nechráněn napospas.

Jinak je tomu s tím, jenž svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto pohybu, tedy byl jeho původcem. Jeho výtvar zůstává s ním bezpodmínečně svázán a po krátkém či delším putování vesmírem k němu opět přichází zpět, posílen, obtěžkán stejně jako včela přitažlivostí stejného druhu. Zákon vzájemného působení se vyvolá tím, že každý výtvar při svém pohybu ve vesmíru přitahuje různé stejné druhy nebo je jimi sám přitahován, přičemž slučováním vzniká pak zdroj síly, který soustředěnou silou stejného druhu působí zpět, jakoby z centrály, na všechny, kteří jsou skrze své výtvary jakoby šňůrami se shromaždištěm spojeni.

Tímto zesílením nastává také stále větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná sprška, ve které někdejší původce sám na sobě prožije tehdejší způsob svého chtění, aby byl konečně od toho osvobozen. **To** je vznik a vývoj tolik obávaného a nepoznaného osudu! Je to spravedlivé až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupnění, protože přitažlivostí **jen stejných druhů** nemůže být přivozeno ve zpětném záření nikdy nic jiného než právě to, jaké bylo původní, skutečné chtění. Zda platilo pro někoho určitého nebo jen všeobecně, je při tom nepodstatné, neboť tentýž postup ovšem také nastává, když člověk neřídí své chtění bezpodmínečně na jiného člověka nebo

na více lidí, ale když vůbec žije v nějakém způsobu chtění.

Způsob chtění, pro které se rozhodne, je rozhodující pro ovoce, které nakonec musí sklídit. Tak visí na člověku nespočet jemnohmotných vláken nebo on na nich, jimiž k němu proudí zpět všechno to, co kdysi opravdově chtěl. Tyto proudy dávají směr, která neustále a silně působí na utváření charakteru.

Tak je v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“, avšak nic, k čemu by člověk sám dříve nedal příčinu.

On poskytuje vlákna, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu bytí zhotovuje plášť, který bude nosit.

Kristus vyjádřil jasně a ostře totéž, když řekl: „Co člověk zasévá, **bude** i sklízet.“ Neřekl „může“ sklízet, nýbrž „**bude**“ sklízet. To je totéž jako sklídit **musí**, co sám zasel.

Jak často slýcháme jinak velmi rozumné lidi říkat: „Že Bůh něco takového připouští, je mi nepochopitelné!“

Nepochopitelné však je, že lidé něco takového mohou říkat. Jak malého představují si tímto prohlášením Boha. Dávají tím důkaz, že o Něm smýšlejí jako o „Bohu **libovolně** jednajícím“.

Ale Bůh však vůbec přímo nezasahuje do všech těchto malých a velkých lidských starostí, válečných událostí, bídy a vůbec všeho pozemského! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně konají svou neúplatnou práci, takže se na vlas vše naplňuje, věčně stejně se vyrovnává, čímž je upřednostňování právě tak vyloučeno, jako křivda a jakákoliv nespravedlnost zůstává nemožnou. Bůh se tedy nepotřebuje o to

zvlášť starat, Jeho dílo je bez mezer.

Hlavní chybou tak mnohých lidí je však to, že usuzují jen podle hrubohmotného a vidí se v něm jako střed, jakož i počítají s **jedním** pozemským životem, zatímco ve skutečnosti již mají **více** pozemských bytí za sebou. Tato, jakož i mezidobí v jemnomotném světě, platí za **jednotné** bytí, jímž se táhnou bez přerušení napjatá vlákna, takže viditelné důsledky právě probíhajícího pozemského bytí jsou jen malou částí těchto nitek. Velkým omylem je proto věřit, že narozením vzniká zcela nový život, že dítě je „nevinné“ *(Viz přednáška č. 15: Tajemství zrození) a že všechny události mohou být zúčtovány pouze v tomto krátkém pozemském bytí. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak musely by samozřejmě při existující spravedlnosti příčiny, účinky a zpětná působení spadnout do rozpětí jednoho pozemského bytí.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak budete objevovat nyní tak často postrádanou logiku a spravedlnost ve všech událostech!

Mnozí se při tom děsí a obávají se toho, co musí podle těchto zákonů ve zpětném působení z dřívějšíka ještě očekávat.

A přece jsou to zbytečné starosti pro toho, který to míní vážně s dobrým chtěním; **neboť v samočinných zákonech je zároveň také bezpečná záruka milosti a odpuštění!**

Už vůbec nehledě na to, že při pevném nasazení dobrého chtění se ihned stanoví hranice bodu, kde řetěz zlých zpětných účinků musí dojít ke konci, nastupuje tu v platnost ještě jiné dění nesmírné hodnoty. Trvalým dobrým chtěním ve všem myšlení a

konání proudí rovněž zpětně ze stejnorodého zdroje síly stálá posila, takže právě dobro v člověku bude sílit a sílit, z něho vycházet a zejména pak utvářet jeho jemnohmotné okolí, které ho obklopuje jako ochranný obal, podobně jako vrstva vzduchu kolem země poskytující jí ochranu.

Vracejí-li se zlé zpětné účinky z dřívějška kvůli uvolnění nazpátek k tomuto člověku, tak sklouznou po čistotě jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něj odvráceny.

Proniknou-li však přesto do tohoto obalu, tak se budou špatná záření buď ihned rozkládat, nebo se značně zeslabí, čímž se špatný následek nemůže projevit vůbec nebo jen ve zcela nepatrném rozsahu.

Mimo to je nastalou změnou také vlastní vnitřní člověk, na kterého jsou zpětná záření nařizena, trvalým úsilím k dobrému chtění mnohem jemnější a lehčí, takže již nestojí stejnorodě vůči větší hutnosti špatných nebo nízkých proudů. Podobně jako je tomu při bezdrátové telegrafii, jestliže přijímací aparát není nastaven na stejnou vlnovou délku jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější proudy, protože jsou jinorodé, nemohou se pevně zachytit a neškodně projdou bez účinku.

Proto bez váhání k práci! Stvořitel vložil vám ve stvoření všechno do rukou. Využijte čas! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo zisk!

1)

Osud